

Les amants réguliers

(2005 - Els amants regulars), de Philippe Garrel

Sinopsi

Visió realista del maig del 68 francès, on se'ns explica quatre històries relacionades amb estudiants involucrats en les revoltes socials parisenques.

Fitxa tècnica

Director ..... Philippe Garrel
 Guió i diàlegs ..... Philippe Garrel,
 Arlette Langmann,
 Marc Cholodenko
 Música ..... Jean-Claude Vannier
 Imatge ..... William Lubtchansky
 Muntatge ..... Philippe Garrel,
 Françoise Collin
 So ..... Alain Villeval
 Decorats ..... Nikos Meletoploulos,
 Mathieu Menut
 Coreografia ..... Caroline Marcadé
 Productor ..... Gilles Sandoz
 Una producció francesa ..... Maïa Films,
 Arte France Cinéma
 Durada ..... 2h 58 min.

Fitxa artística

Louis Garrel (François)
 Clotilde Hesme (Lilie)
 Julien Lucas
 Eric Rulliat
 Nicolas Bridet
 Mathieu Genet
 Raïssa Mariotti
 Caroline Deras-Garrel
 Rebecca Convenant
 Marie Girardin
 Maurice Garrel
 Cécile Garcia-Fogel
 Marc Barbé
 Nicolas Maury
 Brigitte Sy
 Nicolas Chupin
 Martine Schambacher
 Robert Bazil
 Didier Sauvegrain
 Philippe Lehembre
 Pierre Belot

CRÍTICA

Les protestes estudiantils de París i els esdeveniments revolucionaris del Maig de 1968 francès són tractats sovint de manera ambivalent: tant com a objecte de profundes mitificacions nostàlgiques –per les seves esperançadores bones intencions–, com de dures crítiques pel seu caràcter efímer, conseqüència de la falta de coordinació d'un moviment que va ser víctima de la seva pròpia espontaneïtat.

Al 2003 el director italià Bernardo Bertolucci va filmar el seu particular homenatge als fets de Maig, Els somiadors (The Dreamers), que li servia allora per honorar gran part de les seves afinitats i influències cinematogràfiques, sobretot la nouvelle vague francesa. Els punts d'unió, gairebé de diàleg, entre aquesta pel·lícula i Els amants regulars, de Philippe Garrel, són nombrosos. El director francès realitza una pel·lícula que es torna a considerar simètrica de l'anterior: comença amb cotxes bolcats, l'olor de pneumàtic cremat i els cascos retallats sota la nit parisenca, per passar a continuació a conèixer la vida d'un grup de joves a l'atur –aquesta vegada més nombrosos–, que viu en comunitat, que experimenta amb el llenguatge de les relacions afectives i que pateix la solitud dels sentiments.

Amb Garrel, per arribar a la revolució no cal una pedra que trenqui vidres i que avorti el dolç son dels justos, amb l'atmosfera agitada que entra del carrer; sinó simplement un parell de pinzellades mitjançant el-lipsis tallants i directes: presentació dels joves que passen l'estona mentre conversen i fumen; tall al protagonista que esquiva

amb habilitat el seu servei militar; tall a ell mateix, embriagat per l'emoció d'haver tocat un còctel molotov al carrer; i, finalment, tall i entrada de ple a la nit de les barricades. En gairebé només 10 minuts d'una pel·lícula de 178' ja se'ns han presentat els joves parisenques, la seva situació abans del maig, el moment en què són tocats per primera vegada per l'alé revolucionari i el pas a l'acció. Barricades, violència policial, llambordes aixecades i cotxes cremant-se, seran els elements destacats amb absoluta fredor per la càmera com a mostra d'allò que succeeix tot seguit.

L'explosió al carrer de l'èxtasi revolucionari és deixada de banda ben aviat, per passar a centrar-se en el naixement de l'amor entre l'emotiu François i la tendra Lilie. L'alliberament sexual va ser una de les constants del 68. Les primeres píndoles anticonceptives comercialitzades entre el jovent topaven amb el conservadorisme moral de l'autoritat pel que fa a les relacions sexuals, de tal manera que es va construir una particular concepció de la revolució: si el sistema reprimia les noves maneres d'entendre la sexualitat amb tanta força era perquè sabia que es tractava d'un punt feble. La llibertat sexual va ser el detonant mateix de tots els fets de Maig, que va començar amb la mobilització dels estudiants de Nanterre contra la segregació sexual a les seves residències universitàries. Bertolucci va enfocar explícitament aquesta revolució sexual cap al triangle format pels joves protagonistes d'Els somiadors –amb atracció incestuosa inclosa–, però que a Els amants regulars el sexe pren el camí de l'el·lipsi. Garrel opta més aviat per les

converses, les mirades i els passejos dels dos enamorats. Les notes amoroses s'intueixen en els detalls subtils, no pas en seqüències explícites, com ara la infidelitat de Lilie, que també s'amaga a l'el·lipsi nocturna. A l'igual de la revolució teoritzada, somniada, és preferida a la praxis desil·lusionadora. La relació amorosa també sembla fonamentar-se en ideals desitjats, implícits, més discutits i reflexionats que no pas explotats.

Si parlem d'el·lipsi a la pel·lícula, és impossible no citar un dels recursos més bonics per suggerir el ràpid d'una manera expressiva i narrativa: baixant l'escala del taller, Lilie fa un soroll que arriba a despertar François, tot i que estigui a l'altre extrem de la ciutat. Aquest ràpid és suficient per explicar que la seva relació s'ha acabat. No és necessari explicar els avanços de l'escultor ni la temptació de Lilie. Les el·lipsis ho anul·len tot, i només deixen les traces de la desaparició i el vertigen de l'absència.

La ruptura entre els dos amants ve d'una manera tan natural com l'arribada del seu amor. D'intercanviar mirades passen a intercanviar llàgrimes, i tot el final de la seva relació no apareix d'una manera efectiva en pantalla més de tres o quatre escenes. Es tracta d'una acceleració i dilatació més del temps d'entre les moltes que Garrel introdueix. Així com tots els fets de Maig es poden explicar acotant-los en l'espai temporal d'una nit i l'amor es consumeix amb tanta rapidesa com es va encendre, els moments en què els personatges estan junts i conversen, consumeixen opi o ballen al ritme dels Kings –precisament la cançó This Time Tomorrow, en què la lletra parla d'una fugida cap a l'ideal del futur, cap a la platja que hi ha sota les llambordes– aturen l'avanç de la narració per mostrar-nos sense pressa la seva manera de relacionar-se.

L'estil formal de Garrel resulta fonamentalment deutor del malmès Jean Eustache i d'una observació des de la distància de les constants formals de la nouvelle vague. Utilitza el format quadrat, un contrastat i bellíssim blanc i negre i les transicions mitjançant cortinetes i fosos característiques de la renovació francesa del cinema; però la càmera, fins i tot quan és al mig del fragor del carrer, es manté el més tranquil·la possible i distanciada de l'acció i dels personatges. Només quan

la bonica composició musical de Jean-Claude Vannier irromp de manera natural entre les imatges, sembla que els sentiments traspassin el llindar que separa els personatges de la càmera, i tota pretensió de rígid estaticisme s'enfonsa. Des de les seves pel·lícules amb la cantant Nico, la música ha tingut una gran vinculació a la naturalesa femenina del cinema de Garrel, i és Lilie, o també les altres noies que visiten el pis on es reuneixen els protagonistes, qui porta la música a la vida de François i, per tant, a la pel·lícula. Aquesta dolça melodia de piano contribueix a l'endolciment de la càmera, que abandona la seva distància i retrata Clotilde Hesme acariciant-la en els nombrosos primers plans.

Per últim, no hem d'oblidar esmentar que la immersió d'Els amants regulars en el cinema de l'època que retrata i que homenatja és absoluta. Bertolucci va optar per la inclusió de petites seqüències mítiques de les pel·lícules que van formar tota la generació Langlois; però la via de Garrel és la de l'assimilació completa de l'esperit i de les maneres, la qual cosa li permet proposar una atmosfera idèntica. Els somiadors és una visió postmoderna, de collage i de recreació; mentre que Garrel participa del mateix univers d'escenari, temps i forma dels seus referents... Tot i que, com havíem dit, li sigui impossible negar que mira des del distanciament, en el qual es barreja la nostàlgia amb la desmitificació.

© Daniel de Partearroyo y trendesombras.com

DELORME, Stéphane - Cahiers du Cinéma 605

Adaptació i traducció – AF Sabadell

Filmografia

- 2001 SAUVAGE INNOCENCE (Salvaje inocencia)
- 1999 LE VENT DE LA NUIT (El viento de la noche)
- 1996 LE COEUR FANTÔME (El corazón fantasma)
- 1993 LA NAISSANCE DE L'AMOUR (El nacimiento del amor)
- 1991 J'entends plus la guitare
- 1989 Les Baisers de secours
- 1988 Les Ministères de l'art
- 1985 Elle a passé tant d'heures sous les sunlights...
- 1984 PARIS VU PAR... VINGT ANS APRÈS (París visto por... veinte años después)
- 1983 Liberté la nuit
- 1979 L'Enfant secret
- 1978 Le Voyage au jardin des morts
- 1978 Le Bleu des origines
- 1975 Un Ange passe
- 1975 Le Berceau de cristal
- 1974 Les Hautes solitudes
- 1973 Athanor
- 1972 La Cicatrice intérieure
- 1969 Le Lit de la vierge
- 1968 Le Révélateur
- 1968 La Concentration
- 1968 Actua 1
- 1967 Marie pour mémoire
- 1967 Le Jeune cinéma : Godard et ses émules
- 1966 The Who
- 1966 Anémone TV
- 1965 Droit de visite
- 1964 Les Enfants désaccordés

Es demana puntualitat. Es demana als espectadors que desconnectin els telèfons mòbils i qualsevol altre aparell acústic abans de començar la projecció. Gràcies.